
Om eIDAS-forordningen

Nedenfor beskrives forordningen om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked (efterfølgende kaldet eIDAS-forordningen eller forordningen) i relation til forordningens indhold og betydning for en kommende digital identitets- og signaturinfrastruktur.

En oversigt over kravene i eIDAS-forordningen er vedlagt, jf. bilag 4a, ligesom selve forordningen i sin fulde ordlyd også er vedlagt, jf. bilag 4b.

Forordningens indhold

Forordningen har til formål at sikre fri bevægelighed inden for det indre marked for tillidstjenester mv., der overholder forordningens bestemmelser.

For at sikre et velfungerende indre marked, samtidig med at der sigtes mod et tilstrækkeligt sikkerhedsniveau for elektroniske identifikationsmidler og tillidstjenester, er formålet med forordningen

- at fastlægge betingelser for, hvordan medlemsstaterne anerkender, elektroniske identifikationsmidler for fysiske og juridiske personer, som er omfattet af en anmeldt identifikationsordning i en anden medlemsstat
- at fastlægge regler for tillidstjenester,
- og at opstille et regelgrundlag for elektroniske signaturer, elektroniske segl, elektroniske tidsstempler, elektroniske dokumenter, elektroniske registrerede leveringstjenester og certificeringstjenester for webstedsautentifikation.

Forordningen regulerer således primært to områder – henholdsvis gensidig anerkendelse af elektroniske identifikation (eID) og tillidstjenester.

Gensidig anerkendelse af eID

Forordningens krav om gensidig anerkendelse af eID betyder, at såfremt et nationalt eID er anmeldt til Kommissionen, er de andre medlemsstater forpligtet til at anerkende eID'et. I praksis betyder det, at såfremt NemID bliver anmeldt til Kommissionen, vil danske borgere / virksomheder kunne benytte sit NemID i et andet europæisk land til elektronisk autentifikation og identifikation. Modtagerlandet er således forpligtet til at anerkende danske borgers / virksomheders NemID. Tilsvarende er gældende for andre europæiske borger / virksomheder, som vil benytte sit eID i Danmark.

Det skal bemærkes, at kravet om gensidig anerkendelse ikke indebærer, at man som borger eller virksomhed skal kunne benytte et andet lands digitale selvbetjeningsløsninger, men at man skal blot kunne tilgå disse med sit eget nationale eID.

Det er frivilligt for medlemsstaterne under en række nærmere defineret betingelser at anmelde en elektronisk identifikationsordning.

Kravet om gensidig anerkendelse af eID mv. skal være fuldt implementeret i 2017.

Tillidstjenester

Forordningen regulerer flere forskellige tillidstjenester. Det drejer sig om elektroniske signaturer, elektroniske segl, elektroniske tidsstempler, elektroniske dokumenter, elektroniske registrerede leveringstjenester og certificeringstjenester for webstedsautentifikation.

Forordningen regulerer også det tilsyn, som der skal føres med tillidstjenesterne og tillidstjenesteudbydere. Digitaliseringsstyrelsen vil forsat være tilsynsmyndighed over for tillidstjenester og tillidstjenesteudbydere, som operer på det danske marked og i forhold til forordningen.

Forordningens del om tillidstjenester og tilsyn træder i kraft d. 1. juli 2016.

Krav i eIDAS-forordningen med mulige konsekvenser for en kommende digital identitets- og signaturinfrastruktur

Forordningen indeholder en lang række krav af forskellig karakter, som har implikationer for næste generation af NemID. En oversigt over alle forordningens krav fremgår af vedlagte bilag 4b.

Kravene er inddelt i følgende kategorier:

- Tekniske krav
- Formelle krav
- Sikkerhedskrav
- Krav til national lovgivning

Om eIDAS-forordningen

Kommissionen har d. 17. september 2014 vedtaget eIDAS-forordningen. Forordningen træder i kraft 1. juli 2016 og er fuldt implementeret i september 2018.

Forordningen har direkte retskraft i hvert enkelt medlemsland, og der skal således ikke udarbejdes national lovgivning for at implementere forordningen.

Forordningen erstatter direktiv 1999/93/EF om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer. Dette direktiv vil blive ophævet ved forordningens ikrafttrædelse. Den danske implementering af direktiv 1999/93/EF er sket ved lov nr. 417 af 31. maj 2000 om elektroniske signaturer med tilhørende bekendtgørelser henholdsvis

bekendtgørelse nr. 923 af 05/10/2000 om sikkerhedskrav mv. til nøglecentre og bekendtgørelse nr. 922 af 05/10/2000 om nøglecentres og systemrevisionens indberetning af oplysninger til Telestyrelsen.

Loven regulerer ikke forhold ud over direktivet, hvorfor den ligeledes ved forordningens ikrafttrædelse skal ophæves.